

## CHÚA CHƯA CHO TÔI CHẾT

*Chúa chưa cho tôi chết. Bởi cho đến giờ này, bước vào ngưỡng cửa 94 mà tôi vẫn còn sống dù trải qua 5 lần chết hụt. Quả là om lạ vô cùng!*

- **Lần thứ nhất:** được mẹ kể lại, khi mới còn đang được ẵm ngửa, ông nội rất cưng, không mấy khi rời cháu, ông ẵm cháu trên vồng mắc cao đung đưa, chẳng may bất ngờ, ông để cháu ngã xuống sàn nhà, máu mũi chảy chan hoà, cả nhà cuống quýt cầu nguyện. Hồi lâu, máu cầm lại, tôi được cứu sống.
- **Lần thứ hai:** Mười lăm tuổi, năm 1948, khi ấy là chủng sinh Tiểu Chủng Viện thánh Gioan (Trường Tập) Hà Nội. Dân thành phố tản cư ra hậu phương vì chiến sự chống Pháp, tác chiến ngay trong thành. Buổi sáng, sân còn ướt sương mai, tôi ra sân chơi ném tạ, lấy ngay quả tạ lớn nhất, to bằng vốc tay người lớn, chắc khoảng 20 ký, phải dùng hai tay bê lên khỏi đầu, rồi nện xuống. Được vài lần, bỗng tuột tay, quả tạ rơi trúng đầu, tá hoả tam tinh, không còn biết trời đất, ngã khụy, máu mũi đổ chan hoà, không có bác sĩ vì thành phố vắng hoe. Cha bẻ trên Décréau (cổ Hoàng) vội xuống phòng thuốc (infirmérie). Bà soeur phụ trách không làm sao cho máu ngưng chảy. Cha Nhân giáo sư, chạy sang mang cả một chai dầu hôi đổ ướt đầm đầu. Mãi hồi lâu sau, máu mới cầm lại. Buộc phải nghỉ học, cha gửi tôi nhà bác tôi để dưỡng sức. Bây giờ đầu còn vệt một bên. Sau gần nửa năm không đụng đến sách vở, bỗng được lệnh rời Hà Nội chuyển ra bưng về học trường La Tinh Hoàng Nguyên, để lấy chỗ làm trường thần học cho các đại chủng sinh về học.

Từ thành ra bưng, có thầy giao dịch với đồn Pháp canh phòng, vượt ranh giới tới làng Sở Hạ, đã có cha Phạm Bá Trực, dân biểu quốc hội của chính phủ Hồ Chí Minh từ Việt Bắc, có bộ đội đi theo, đến đón tại đây. Xuống thuyền trực chỉ Hoàng Nguyên, với lệnh ở yên tại chỗ, không được rời khỏi trường. Vì bị kẹt trong thành từ năm 1946, nên chúng tôi phải làm bài kiểm tra trình độ để xếp lớp. May mắn là trong thời gian này, chúng tôi được các cha bên Pháp trở về, như cha Vinh dạy nhạc, cha Garra (cổ Lạc) dạy La Tinh và Pháp văn, cha Nhân dạy Toán, Việt văn dùng bộ sách của Dương Quảng Hàm và dạy môn Anatomie & Biologie, có cả thí nghiệm sinh học, những môn mà trường Hoàng Nguyên vì thiếu thầy, còn theo lối cổ không đụng đến. Trong thành, các ngài dạy tới chương trình lớp đệ nhị, đệ nhất. Thật là lạ lùng! Hững quả tạ, không bẻ đầu nát óc là đại phúc, nhưng Chúa chẳng cho chết, Chúa còn giữ cho trí nhớ tinh tường. Nên tại nhà cơm chung, Thầy Đốc Hoan xưng danh: “Primus Benedictus Vinh” lần lượt cả bốn bài Thema và Versio Latina & Frencia, tôi được đứng đầu xếp vào lớp trên. Lần chết hụt này là một ơn lạ siêu việt ngoài sức tưởng tượng!

- **Lần thứ ba:** Năm 1987, cách đây 39 năm, cũng ngày này 17-9-1987, tôi lại được cứu sống trong chuyến vượt biển thập tử nhất sinh đi tìm tự do. Xin được chia sẻ ơn lạ Chúa đã ban, trong bài viết **“Chúa Vẫn Bên Tôi”**

Năm 2012, kỷ niệm 100 năm ngày sinh Hàn mặc Tử, linh mục Trăng Thập Tự chủ biên bộ sưu tập **“CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO”**, gồm 4 cuốn, như một bộ lịch sử văn học công giáo, liệt kê các nhà thơ Công Giáo trong lịch sử Giáo Hội, theo thứ tự năm sinh. Trong bộ sưu tập này, có tên Biển Đức Đỗ Quang Vinh nơi cuốn 2 nhan đề NHƯ SÔNG LỘC TRIỀU NGUYỄN, trang 316. Linh mục chủ biên yêu cầu có thêm một bài chia sẻ cảm nghiệm đức tin, để các độc giả ngoài Công Giáo có thể tiếp cận, cho nên mở đầu trang tuyển thơ, tôi có bài **“CHÚA VẪN BÊN TÔI”**:

## CHÚA VẪN Ở BÊN TÔI

“Giêsu, Maria, Giuse! Con xin phó dâng linh hồn và xác con trong tay ba đấng!” Tôi liên tục lặp đi lặp lại lời nguyện tắt mà Ông Nội tôi dạy phải đọc mỗi tối từ thuở tôi còn ấu thơ. Chúng tôi, hai vợ chồng, con gái lớn và đứa cháu gái bảo nhau “dọn mình ăn năn tội”. Chúng tôi đang chìm dần trong biển sinh. Lún sâu tưởng chừng như sinh đang dâng lên, lên đến bụng, lên đến ngực, sẽ lên tới cổ, chết mất thôi! Cùng nhau lần chuỗi Mân Côi, hết còn nghĩ tới sinh đang lên dần, sẽ chìm mình xuống đáy biển, rồi thiếp đi cho tới khi mở mắt thấy hùng đông le-lói, thấy thủy-triều xuống, trên bãi sinh mênh-mông, người dân bản-địa lớ-nhỏ trượt những tấm ván đến cấp-cứu. Đêm ấy, đêm ngày 17-9-1987, trên vịnh Long Yai, tôi mới thực-sự cảm-nghiem được sự can-thiệp nhân-tiên của Chúa và Mẹ Maria, không phải chỉ lần này, mà trải qua nhiều chặng đường của tháng năm, Người vẫn đến với tôi.

Chiều hôm trước, chờ cho lúc nắng chiều dần tắt, người ta dùng con sào cắm xuống lòng biển để đo mực nước nông sâu. Được rồi! Nhảy xuống! Tiếng hô bắt buộc đoàn chúng tôi mười mấy người, ai nấy mau mau bơi vào bờ. Càng vào trong, càng thấy nông, chân đã chạm bùn, càng phấn khởi lội cho lẹ. Nào ngờ, đó là biển sinh, càng lúc càng lún sâu. Lo sợ, kêu cứu, vô vọng, hãi-hùng. Nửa đêm, mấy tên cướp biển tới, ra hiệu sẽ đưa vào bờ. Bao nhiêu nữ-trang, đồng hồ tuột hết đưa ra. Rồi chúng vào bờ mất hút trong khi đó mình cảm rõ đang lún dần. Ăn năn tội, phó thác nơi Mẹ Maria và Chúa Quan-Phòng, cũng chẳng còn vương nổi ám ảnh lo âu vì đã lạc mất hai con nhỏ giữa cuộc hành-trình gian nguy trước khi tới vịnh này.

Được cứu sống, được nghe kể lại, chính chỗ chúng tôi lún sinh trong đêm qua, người ta đã từng vớt được nhiều xương người. Tuy hết hủ hèn, song nỗi ám ảnh để lạc mất con lại bắt đầu dần vật tâm-tư. Hai tháng trời nơi tạm trú không nguôi niềm tuyệt-vọng, bị lương-tâm dày vò, chúng tôi chỉ còn biết trông cậy và cầu xin. Qua mầu nhiệm Mân Côi thứ năm Mùa Vui, Đức Mẹ đã nghe lời khẩn-khoãn van nài vì “con thâm tín Chúa không bỏ rơi con, như Mẹ đã tìm gặp lại được Con Mẹ trong Đền Thánh”.

Có tin con mình hẳn chúng đang ở một hòn đảo và sẽ tới đoàn tụ với mẹ cha. Không sao tả hết được niềm vui mừng. Bao nhiêu biến-cố trong đời từ thời ấu thơ hiện về trong ký-ức, bao nhiêu hoạn nạn xảy ra trong gia-đình, bao nhiêu tai nạn chết hụt kể cả lúc chưa có trí khôn được nghe kể lại, và ngay cả đến bây giờ có những tai nạn tình cờ xảy đến, tôi mới nghiệm ra rằng luôn luôn có Chúa và Mẹ Maria đồng-hành, Người lúc nào cũng là phao cấp-cứu của tôi trong biển thời-gian.

“Cha trao cho con mười nén bạc, con không được chôn giấu” lời Chúa như lúc nào cũng văng vẳng trong cuộc đời, trong những tháng ngày còn lại. Trải nghiệm này đã khơi nguồn thi-hứng cho tôi chiêm-niệm trong bài “*Nơi Đâu Con Đã Gặp Ngài*” (1) và nói lên lòng tri ân trong bài hát “*Lạy Chúa Yêu Thương*” (2). Cho nên lời cảm tạ được ghi ngay nơi trang đầu của cuốn thơ kinh toàn tập “*Con Xin Làm Kiếp Phù Sa*”

***Tạ ơn Thiên Chúa từ nhân  
Vinh Danh Thiên Chúa, tri ân Mẹ Ngài:  
Cứu đàn con thoát hiểm tai,***

***Đoái thương nghe chúng con nài van xin.***

*(để ghi nhớ đặc ân được Chúa cứu thoát tai biến thập tử nhất sinh ngày 17-9-1987  
và qua mầu nhiệm Mân Côi thứ 5 Mùa Vui, Mẹ Maria ban bình an của Chúa*

*cho tìm thấy hai con thất lạc của mình ngày 27-11-1987)*  
*Biển-Đức Đỗ Quang-Vinh*

\*\*\*

- **Lần thứ tư:** Năm 2011, trong chuyến du lịch, tại phi trường, tình cờ tôi làm quen với một du khách đồng hành, đến từ Montréal: ông Steve Mongeau. Cũng lại không ngờ, khi tắm biển, lại gặp ông Mongeau cùng tắm một chỗ, hai chúng tôi đang trò chuyện, tôi nhào ra xa, bỗng con sóng khổng lồ chồm lên dìm tôi ngập sâu, tôi giơ tay chơi với thì may mắn ông bạn Mongeau trông thấy, nhào tới vớt lên. Tôi lại thoát chết và không quên ơn cứu tử trong email qua lại sau khi được ông nhắn tin “Retour au travail” kể lại chuyến bay của ông đã đưa ông về Montréal bình an. Tạ ơn Chúa quan phòng sắp đặt một cuộc hội ngộ bất ngờ kỳ diệu này.
- **Lần thứ năm:** Năm 2024, trên đường lưu vong, nghỉ ở nhà con gái tại Hershey, PA, chẳng may đột quỵ, được vợ chồng cháu đưa vào cấp cứu tại bệnh viện tối tân trong hệ thống UPMC life changing medicine gần nhà. Vừa vào đến cửa, các bác sĩ, y tá đã túc trực làm thủ tục cấp cứu ngay tại chỗ trước khi vào nằm phòng. Các bác sĩ ngày đêm liên tục thường xuyên săn sóc. Mỗi khi bước xuống giường là alarm báo cho y tá phòng trực kể bên đến giúp. Cho đến ngày gần xuất viện, còn phải tập đi, tập đứng, trải nghiệm thị giác và các cử động. Quá đầy đủ chu đáo. Nếu như ở Canada, thì với thủ tục kênh càng và gần như quá tải, bệnh nhân nằm rải rác ở hành lang, lại đường xa từ Mississauga đến bệnh viện Trillium thì chắc đã không qua khỏi ngặt nghèo. Âu cũng là được Chúa Quan Phòng sắp đặt cứu giúp.

GHI CHÚ:

(1) Bài “*Nơi Đâu Con Đã Gặp Ngài?*” tóm ý trong bài hát “*Chúa Hiện Dung*”

🔗 <https://youtu.be/fgEw7gTKkwI>

(2) Bài hát “*Lạy Chúa Yêu Thương*” 🔗 (<https://youtu.be/Jtf28P7ou28>)

(3) Trong sưu tập “***CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO***”, nói trên, có những bài sau đây:

(\*) “*Con Xin Làm Kiếp Phù Sa*” sau này thể hiện trong thánh ca:

🔗 [http://www.youtube.com/watch?v=HVjEr\\_3eI\\_Y&feature=youtu.be](http://www.youtube.com/watch?v=HVjEr_3eI_Y&feature=youtu.be)

(\*\*) Bài “*Khi Nào Chúa Đã Gọi Con*”

🔗 <https://www.youtube.com/watch?v=OdDgi8dGxVA&feature=youtu.be>

(\*) Bài “*Nắng Mai*” được thể hiện trong thánh ca “*Đường Con Đi Có Mẹ*”

🔗 <https://youtu.be/w2aWMB6nChk>

ĐỖ QUANG VINH  
USA, 17-9- 2026